

KINH PHẬT NHẬP NIẾT BÀN MẬT TÍCH KIM CƯƠNG LỰC SĨ AI LUYẾN

Đại Chánh Tân Tu, Bộ Niết Bàn, Kinh số 0394

Nguyên tác Hán ngữ

Mất tên người dịch sang Hán.

Nay căn cứ theo bản trong Tần lục.

Việt dịch: Lê Nhã

---o0o---

Nguồn

<http://www.hoavouu.com>

Chuyển sang ebook 10-06-2014

Người thực hiện :

Nguyễn Ngọc Thảo - thao_ksd@yahoo.com.vn

Nam Thiên - namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phapthihoi.org](http://www.phapthihoi.org)

---o0o---

Tại rừng Sa-la, thành Câu-thi-na, Thế Tôn nằm xoay đầu về phía bắc mà vào niết-bàn. Lực sĩ Mật Tích Kim Cương thấy Thế Tôn diệt độ, buồn khóc thảm thiết rồi cảm than: “Thế Tôn thành tựu mười lực¹ tối thắng vô thượng, vì sao nay bị vô thường biến hoại, khí lực suy yếu làm tổn hoại như thế? Như Lai bỏ con mà nhập niết-bàn. Từ nay con không có chỗ trở về, không nơi nương tựa, không ai che chở, không ai bảo vệ, lo sợ tai họa bỗng chốc ập đến. Mũi tên độc buồn phiền đã trúng vào tim con!”.

Nói xong, lực sĩ Mật Tích Kim Cương luyến mộ không muốn rời xa Thế Tôn, lửa buồn đau càng cháy mạnh, cắt đứt cả ngũ tạng, nghiền nát tận tâm can, đến nỗi ngất xỉu té xuống đất như núi lở, hồi lâu mới tỉnh, liền đứng dậy rồi ngồi xuống ghen ngào buồn khóc, rồi sụt sùi nói: “Lạ thay, lạ thay! Tử ma thật đáng sợ! Thế Tôn đã chứa nhóm vô lượng công đức ba-la-mật mà còn bị tử ma kia hoại diệt!”.

Lực sĩ Mật Tích Kim Cương than khóc xong, lại nói: “Xin Chân Tế² vì con mà tỉnh thức. Nay con phúc mỏng, không có chỗ nương tựa, vì sao Thế Tôn bỏ con một

mình mà nhập niết-bàn? Từ nay về sau, con mãi mãi xa lìa dung nhan của Như Lai, không nhìn thấy ba nghiệp thân, khẩu, ý vắng lặng của Ngài, lại không thấy Phật Bà-già-bà³ nhập Phật trụ”.

Khi xưa, Như Lai vào tam-muội Phật trụ, ánh sáng uy đức của Ngài tuyệt diệu gấp bội. Khuôn mặt Ngài tươi sáng hơn hoa sen mới nở, như mặt trời mới mọc toả sáng buổi ban mai. Khuôn mặt của Người như thế mà con lại không còn thấy được. Lại không thể nghe âm thanh như sấm lớn, âm thanh vi diệu mà Như Lai phát ra giữa đại chúng. Con cũng không nghe được lời nói chân thật không hai của Như Lai, lời nói xa lìa sai lầm tai họa, lời nói không đua nịnh, lời nói dễ hiểu, lời nói mà mọi người ưa thích. Pháp có thể trừ diệt các việc ác thế gian, đưa đến thành Cam lộ, không pháp nào hơn Phật pháp. Ôi thay! Đấng Chân Tế mãi mãi nhập niết-bàn, khiến các chúng sinh không có ai cứu giúp, ở giữa cánh đồng sinh tử mà mù mắt, lại lìa xa bậc thầy thì ai chỉ đường đây?

Như Lai là đám mây lớn dày để có thể rưới nước cam lộ, nhưng lại bị gió vô thường thổi tan. Tất cả chúng sinh bị ngọn lửa ái dục đốt cháy, mà nay Như Lai nhập niết-bàn thì ai rưới mưa pháp để dập tắt ngọn lửa ái dục kia? Nay Như Lai đã diệt trừ pháp hữu vi, chứng đạo vô thượng, làm Đại y vương cho chúng sinh. Tất cả chúng sinh ở trong thế giới đều bị bệnh phiền não làm đau khổ, nay Như Lai nhập niết-bàn thì ai thương xót dùng chính pháp giáo hóa để chữa trị bệnh kết sử cho các chúng sinh? Như Lai là người biết ân và nhớ ân, từ khi còn trong bào thai cho đến nay, con luôn theo Như Lai như bóng theo hình, hòa thuận, kính vâng theo, chưa từng làm gì sai trái. Vì sao Như Lai không cảm nghĩ đến lòng chí thành của con, lại bỏ con một mình, như người quên ân vậy?

Ôi, kì lạ thay! Ôi, đau khổ thay! Chày kim cương này dùng để bảo vệ ai đây? Nên lập tức ném bỏ chày kim cương này thôi! Từ nay về sau con sẽ hầu hạ ai? Ai sẽ xót thương dạy bảo cho con? Đến bao giờ con mới được nhìn thấy dung nhan của Như Lai? Vua bảo hộ thế gian⁴ tuôn cam lộ, nên sai con đến bảo vệ Như Lai, nhưng nay Ngài lại bỏ con nhập niết-bàn? Mạng sống của con tồn tại là nhờ vào Như Lai, nay bỗng chốc Ngài bỏ con, con sẽ nương tựa vào ai để được tồn tại tính mạng này?

Ôi! Như Lai xót thương tất cả chúng sinh nên thường nói pháp vi diệu để giáo hóa, vì sao hôm nay Như Lai nhập niết-bàn mà không nói một lời?

Nhất thiết chủng trí, sở tri của Như Lai vượt trên tất cả trí, nên đối với chúng sinh có duyên, Như Lai luôn nghĩ muốn giáo hóa, giúp họ được lợi ích. Thế thì ngày nay Như Lai phải đi đâu mà nhập niết-bàn, lại không giáo hóa cứu giúp chúng sinh? Các ma, kẻ ác thấy Như Lai nhập niết-bàn đều rất vui mừng. Như Lai là thuyền trưởng trong biển sinh tử, nhưng ngày nay Như Lai mãi mãi bỏ việc cứu vớt chúng sinh. Vô lượng kiếp đến nay, các chúng sinh này trôi theo dòng sinh tử, chỉ có Như Lai mới có thể dùng chính đạo khiến các chúng sinh thoát dòng sinh tử

này. Như Lai mãi mãi đoạn trừ phiền não, vì chúng sinh ngu muội nên Ngài hiện ánh sáng lớn. Nhưng nay Như Lai nhập niết-bàn, chúng sinh ở thế gian càng thêm tăm tối, mãi mãi bị vô minh che lấp.

Lực sĩ Kim Cương Mật Tích xót thương, sầu não, lại nói: “Như Lai đầy đủ ba mươi hai tướng đại nhân trăm phúc⁵, thì làm sao hủy diệt, mãi mãi không thể trông thấy?

Buồn thay, bậc phá dẹp ác ma! Buồn thay, bậc chuyển pháp luân! Buồn thay, bậc hay diệt tắt ánh sáng đom đóm ngoại đạo! Buồn thay, bậc hay phá hoại thân hữu lậu! Buồn thay, bậc làm toà thành trí tuệ. Buồn thay, đền chính pháp bị gió vô thường thổi tắt! Buồn thay, mặt trăng chính pháp bị La-hầu A-tu-la nuốt mất”.

Lực sĩ Mật Tích Kim Cương lại nói: “Đại Tịch Chân Tế, xin nói cho con biết, hôm nay Ngài đi đâu? Đến phương nào? Đến nước nào? Hay Như Lai đến Xá-vệ và thành Vương Xá, đến Ca-tì-la-vệ, hay đến Ba-la-nại? Như Lai ở đâu tại các nước này? Ở rừng nào, là vườn tre Ca-lan-đà, rừng Kì-đà hay rừng Am-bà-la? Như Lai ở nơi đâu trong các rừng này? Là ở núi nào, ở núi Bạch Thiện, núi Tì-hê hay núi Kì-xà-quật? Trong các núi này, Như Lai ở núi nào? Xin Ngài nói cho con biết chính xác nơi đâu?”.

Tám bộ chúng, trời, rồng, dạ-xoa, càn-thát-bà, a-tu-la, ca-lâu-la, khẩn-na-la, ma-hầu-la-già v.v... đều thấy con thường đi theo Phật. Nếu họ có hỏi con Như Lai đi đâu thì con sẽ trả lời họ như thế nào?

Khi xưa, Thế Tôn giáo hóa chúng sinh, nếu thân thể có chút mỏi mệt thì Ngài nghỉ ngơi trong chốc lát. Ngài để tâm ở việc làm lợi ích cho chúng sinh, vì sao hôm nay Như Lai bỏ tất cả họ mà nhập niết-bàn, không làm lợi ích nữa?

Xin Như Lai vì chúng con mà thức dậy. Lửa buồn đau đốt cháy trong tâm con, tính mạng sắp không giữ được nữa rồi! Cúi xin Ngài ban cho con một lời, giống như gáo nước lạnh dập tắt ngọn lửa trong lòng con. Nay con bị rắn độc buồn đau cắn, xin Ngài ban cho con thuốc A-già-đà⁶ để trừ chất độc đó. Mũi tên độc buồn đau bắn trúng tim con, xin Ngài ban cho con chiếc kiếm lời nói để nhổ nó ra. Như Lai thường nói pháp để tất cả chúng sinh đoạn trừ ái biệt li khổ. Vì sao Như Lai không thương xót, diệt trừ các khổ này cho con?

Như con ngày nay, trong lòng buồn đau, nên tâm trí mờ mịt, không thể suy tìm nghĩa lý để tự chữa lành căn bệnh buồn đau trong tâm và các lời nói dua nịnh. Vì sao Thế Tôn không an ủi con? Tâm cung kính, tùy thuận không biết mỏi mệt của con thích nhìn dung nhan của Như Lai mà không chán. Dù té ngã xuống đất thì con cũng nguyện được chiêm ngưỡng dung nhan của Như Lai. Vì sao Như Lai không thương xót con? Ngu vương diệt kết thường cưỡng ép con, vì sao Thế Tôn không dẫn con nhập niết-bàn mà bỏ con lại một mình? Con mất Như Lai thì có vô lượng

vô số nổi khổ bức bách, không thể chứng ngộ chân lí, vì sao Như Lai bỏ con lại một mình mà nhập niết-bàn?

Lạ thay! lạ thay! Như Lai ngủ luôn không thức dậy sao? Như Lai đi rồi không trở lại sao? Như đèn tắt thì không sáng trở lại, như lầu báu sụp đổ thì không dựng lại được, như kho báu bị mất thì không thể xuất hiện lại.

Mật Tích Kim Cương lại giơ tay, kêu gào khóc lóc, như sợi dây giữ cây cờ của Đế Thích bị đứt, ngã xuống đất không dựng lên được. Gào khóc một hồi lâu, ruột gan, cổ họng, môi lưỡi của lực sĩ đều bị khô nứt, mê man ngã xuống đất, hồi lâu mới tỉnh lại. Vừa tỉnh lại, vì quyến luyến thân công đức của Như Lai nên ông nắm chặt bàn chân luân tướng⁷ của Như Lai mà không buông và nói: “Bàn chân của Như Lai như hoa Ưu-bát-la, như mặt trời mới mọc trong sáng và mát dịu. Bàn chân đứng vững, bàn chân có thiên bức luân tuyệt đẹp và tinh xảo, không ai có thể vẽ được. Chuyển luân thánh vương có tướng này nhưng không rõ ràng. Còn tướng bức luân nơi bàn chân của Như Lai thì hiện đầy đủ và rõ ràng, từng ngón thon dài, đều đặn khít nhau, không có khe hở, móng hồng như đồng nguyên chất. Giữa các ngón tay, ngón chân của Như Lai đều có màng mỏng như bàn chân ngỗng. Bàn chân đầy đặn, không nổi gân mạch, da không nhăn. Bây giờ vua cõi trời, vua cõi người, các quỷ thần vương và long vương đều đội mũ trời đến đỉnh lễ dưới chân Phật. Như Lai dùng bà chân tướng luân đi khắp thế gian để giáo hóa tất cả chúng sinh có duyên, nhưng nay chân của Như Lai không còn dùng nữa!”.

Khi xưa, tâm con thường vui vẻ, chỉ trong chốc lát Như Lai nhập niết-bàn thì tâm con không còn vui vẻ. Vô thường này rất đáng sợ, có thể phá hoại sắc thân vô lượng công đức không thể nghĩ bàn. Uy lực của Như Lai có thể làm cho người thấy thân tâm được vui vẻ, vô lượng phúc lực có thể giữ gìn thân Như Lai, nhưng lực vô thường thật lớn lao, có thể làm cho thân Như Lai đi vào chỗ chết. Như Lai dù có lực nuôi dưỡng của cha mẹ, lực thiên định, lực trí tuệ, lực thần thông, nhưng không thể tự thoát khỏi lực vô thường.

Ngày xưa, A-nan khuyên thỉnh Thế Tôn trụ lại đời thêm một kiếp, vì sao Như Lai không nhận lời thỉnh cầu đó? Khi xưa trong ba a-tăng-kì-kiếp, Như Lai đã tu trăm nghìn hạnh khổ, đã bỏ tất cả những việc khó bỏ. Trải qua vô lượng kiếp, Như Lai làm thị giả các Đức Phật, tôn thờ cúng dường, cầu Nhất thiết trí để hóa độ chúng sinh. Nhưng mới trải qua một thời gian ngắn, Như Lai độ chưa được bao nhiêu người thì liền nhập niết-bàn. Khi xưa, Như Lai còn làm bồ-tát đã giáo hóa chúng sinh mà không biết mỏi mệt, nhưng nay Như Lai có thể mỏi mệt sao? Chúng sinh ở trong pháp uế như con nghé mới sinh được mười hai tuần, thì sao có thể không cho bú mà bỏ đi? Thế nên, xin Ngài vì con mà thức dậy để ban cho những chúng sinh trong pháp uế được no đủ sữa ngọt.

Đế Thích và vài ức chư thiên đến gần hỏi, vì sao Như Lai không nói pháp cho họ nghe? Phạm thiên vương, chủ nghìn thế giới chấp tay thỉnh Ngài giảng pháp, nhưng hôm nay vì sao Như Lai không nói đầy đủ pháp yếu để thỏa mãn những ước nguyện của họ? Thiên vương Tì-sa-môn thống lĩnh mấy nghìn vạn dạ-xoa, đề-đầu-lại-trá, càn-thát-bà, tì-lưu-lặc-xoa, cư-bàn-trà, tì-lưu-bác-xoa và các loại rồng vây quanh Như Lai. Họ vì muốn được uống pháp cam lộ mà đến chỗ này, nhưng vì sao Như Lai không lấy thuốc hay chữa trị các bệnh cho họ? Các chúng ngoại đạo đang phỉ báng Phật pháp, vì sao Như Lai không mau thức dậy để hủy diệt tà luận kia? Chủ cõi Dục phá hoại khắp nơi, vì sao Như Lai không hàng phục họ? Các bậc thanh văn trí tuệ thấp kém, không siêng năng tu tập, nhằm chán đa văn, vì sao Như Lai không mau thức dậy lược nói pháp yếu để cho họ biết chính đạo? Đến như A-nan là người gần gũi Đức Phật, làm thị giả Ngài mà chưa đoạn trừ gốc rễ kết sử, vì sao Như Lai không giảng dạy để A-nan đoạn trừ hết kết sử?

Than ôi, kì lạ thay! Như Lai là người đại phúc đức chắc thật như thế, nhưng bị vô thường hoại diệt trong một sớm. Vô thường này như voi Hộ Tài tàn hại vô số, thân của nó to lớn như núi. Khi xưa Như Lai còn có thể hàng phục voi lớn như thế, vì sao nay lại bị vô thường điều phục đến nỗi phải diệt tận?

Như rồng A-bà-la có thể phá hoại nước Ma-kiệt-đà, nổi sấm sét, kéo mây đen dày, tuôn mưa đá phá hoại cây cối mà Như Lai có thể hàng phục được, nhưng ngày nay ngược lại Như Lai bị vô thường chế phục.

Như Ương-quật-ma-la tàn bạo, hung ác và có sức mạnh mà Như Lai còn có thể điều phục được. Mâu-ni Thế Tôn điều phục được những kẻ không thể điều phục, nhưng lại bị vô thường hoại diệt. Như ác quỷ nơi đồng trống giết hại mọi người, khiến cho trong nước trống vắng, Như Lai còn có thể hàng phục khiến chúng thụ trì giới, nhưng nay lại bị sợi dây vô thường hủy diệt.

Như ngài Ưu-lâu-tần-loa Ca-diếp chấp ngã nên bị chìm đắm trong rừng tà kiến không thể ra khỏi. Vậy mà Như Lai vẫn xót thương hiện mười tám loại thần túc biến hóa để hàng phục tà kiến đó, nhưng nay thân Như Lai bị vô thường xô ngã. Tất cả chúng sinh phúc mỏng, biện trí tuệ bị mặt trời vô thường làm khô cạn. Tu-di chính trí bị chày kim cương vô thường đập nát. Cây công đức Phật thường trở hoa pháp và quả đạo đã bị rìu vô thường chặt đứt. Ánh sáng trí tuệ rộng lớn, danh tiếng vang khắp thế gian có năng lực đốt cháy củi hữu sinh, nhưng nay bị dòng nước vô thường dập tắt. Sức mạnh vô thường không có pháp nào ngăn chặn, không thể bị người trí chế ngự. Cho dù sức mạnh của tâm siêng năng dũng mãnh, của thể lực vững mạnh, của tâm nhu hòa vang khắp, của tịch định điều phục các căn cũng không thể thoát khỏi.

Ôi! Vô thường hung bạo như thế! Nó không phân biệt người tốt kẻ xấu, người có đức hay không có đức v.v... tất cả đều bị nó hủy hoại.

Mật Tích Kim Cương nói lời này xong, mặt đất chấn động, đỉnh núi sụp đổ, sao lớn rơi rụng, lửa cháy bốn phía, mặt trời mặt trăng và các ngôi sao đều mất ánh sáng, tất cả trời, người đều không vui mừng. Mật Tích lại than tiếp: “Hôm nay thân thể con không thể tự đứng dậy, sắp vùi vào lòng đất, trước mắt tối đen, tâm ý hỗn loạn, không nhớ được gì, môi lưỡi khô rát, ngôn từ lộn xộn, giọng nói khàn đặc, cái chết đã gần, mạng sống sắp tuyệt. Thế mà Như Lai mãi mãi bỏ con mà nhập niết-bàn! Mật Tích dùng nhiều lời đau xót và bao nhiêu ngôn từ để bày tỏ lòng luyến mộ Như Lai như thế.

Khi ấy Đế Thích nói:

- Thôi, thôi, cũng đã đủ rồi! Nay ông không thể nhớ lại một vài lời nói của bậc Đại Tiên⁸ sao? Đức Phật đã dạy các tì-kheo: “Các hành vô thường, không thể trụ lâu, không nên tin chắc, đó là pháp biến đổi. Tất cả những sự nhóm họp sẽ tan hoại. Như người trên cao ắt rơi xuống đất, có nhóm họp ắt có chia li, có sinh ắt có tử. Tất cả các hành như cây bên bờ sông thẳm, cũng như vẽ trên nước, như bọt nước, như sương trên cành không tồn tại được lâu, như thành Càn-thát-bà tạm hiện ra trước mắt. Mạng người qua mau, bay nhanh hơn tên bắn, vượt nhanh hơn thiên hạ, di chuyển nhanh hơn mặt trăng-mặt trời. Các ông nên phải hiểu rõ vô thường hủy hoại như thế. Nếu Phật sự chưa xong thì Như Lai chưa vào niết-bàn, Phật sự đã xong thì Ngài vào niết-bàn, phó chúc Phật pháp cho trời người. Ngài cũng trao việc quan trọng này cho các đệ tử thanh văn để đi đến chỗ tịch diệt vô úy; Ngài đã diệt các hữu khổ, sẽ không còn thụ sinh”. Vì thế các ông chớ nên quá đau buồn!

---o0o---

Hết

¹ **Thập lực 十力**: Chỉ mười lực về trí lực của Như Lai . Đó là: 1. Tri giác xú phi xú trí lực; 2. Tri tam thể nghiệp báo trí lực; 3. Tri chư thiên giải thoát tam-muội trí lực; 4. Tri chúng sinh tâm tính trí.; 5. Tri chủng chủng giải trí lực; 6. Tri chủng chủng giới trí lực; 7. Tư nhất thiết chí sở đạo trí lực; 8. Tri thiên nhân vô ngại trí lực; 9. Tri túc mạng vô lậu trí lực; 10. Tri vĩnh đoạn tập khí trí lực.

² **Chân tế 真濟**: Chỉ cho Đức Phật.

³ **Bà-già-bà 婆伽婆**: Cg; Bạc-già-phạm, Bà-già-phạm, Bà-già-bà, Bạc-a-phạm. Là một trong các danh hiệu của chư Phật.

⁴ **Vua hộ đời 護世之王**: Tứ thiên vương.

⁵ **Trăm phúc** 百福: Cg: Bách tự trang nghiêm, Bách phúc đức trang nghiêm. Trăm phúc trang nghiêm. Trong ba mươi hai tướng hảo của Như Lai, mỗi tướng đều do trăm phúc trang nghiêm mà thành.

⁶ **A-già-đà dược** 阿伽陀藥; Hd: Kiện khang, Trường sinh bất tử, Vô bệnh, Phổ khử, Vô giá, Bất tử dược. Vị thuốc hay có giá trị vô cùng, uống vào có thể trừ hết các thứ bệnh tật.

⁷ **Tướng luân** 相輪: Cg; tướng bức luân: bàn chân Phật có hình bánh xe nghìn căm

⁸ **Đại Tiên**: 大仙: Kinh *Niết-bàn* gọi Đức Phật là Đại Tiên.